

02 — Krv lordova

Srušio se u stolicu, temperatura i groznica su ga potpuno obuzele. Došlo mu je da zaurla od bola kada je krv počela da mu izbija ispod očiju. Vrata se u tom tiho otvoriše i u sobu kroči Desmond, njegov verni sluga, noseći u rukama peharnik.

Uz Dezmonda je sagradio carstvo. Nije više morao da grize vratove prostitutki koje je spopadao po mračnim londonskim ćoškovima, niti da sisa rumenilo iz nadobudnih, mladih japija sa kojima je prvo sklapao dilove, a onda ih pečatio krvlju...

Preko svojih veza u engleskom zdravstvu, Desmond ga je redovno snabdevao mladom, zdravom krvlju snažnih i moćnih davalaca. A kada je krv zdrava, tada prepreka na putu do vrha nema.

I baš kada je bio na vrhuncu slave i moći, na putu da zaseni svoje slavne pretke — tada je počelo.

Groznice, temperature, stravična krvarenja... sunčevi zraci pekli su ga kao nikada ranije; imao je osećaj da mu koža otpada. Da truli

iznutra, da ga nagrizi nešto mračnije i strašnije od kuge koja je njegovim rodnim šumama harala dok je bio mlad.

Ejmi mu je ubacila crv sumnje. Sam nije verovao — odbijao je da poveruje. Ejmi... nežne, zlatno crne meke, podatne kože. Njegova ljubavnica, njegova robinja, njegova poslušna igračka. Odakle joj samo ideja da ga Dezmond truje? Dezmond mu je bio više od sluga — Dezmond mu je bio prijatelj.

Kada mu je prvi put predložila da ode kod Mrtvozborca, ošamario je. Tiho je zaplakala i poljubila mu ruku. Ćutala je nekoliko dana, a onda joj je jezik ponovo bio brži od pameti. Drugi put joj je bičem odrao kožu sa leđa. Nakon toga se ućutala.

Dezmond je stavio pehar pred njega. Lord pogleda u tečnost koja je plivala u peharu. Krv... puna boje, mlada, snažna. Naizgled. Ko bi rekao, pomisli, da se u tom primamljivom nektaru krije — smrt.

Lordove oči potražile su Dezmondove, tražeći u njima tragove straha, izdaje, neverstva. Ništa, pomisli, prokletnik je savršeno glumio. Vekovima je čekao, učio, posmatrao, pripremao se, zadobijajući poverenje Gospodara.

Svoju ljutnju i bes Lord je iskaljivao na Ejmi, ostavljajući joj krvave modrice po telu, ali je ona sve praštala, ponizno ga ljubila i zavodila. A onda se desilo — da prvi put, prvi put za silne vekove nije mogao... krv mu je izbijala svuda, na sve njegove otvore i kroz sve organe, koža mu je dobijala mrtvačku ljubičastu boju, oči su ga toliko pekale da mu se činilo da će iskočiti iz duplji... vrištao je od bola i poniženja, dok je Ejmi, nezadovoljena i uplašena drhtala na posteljini pred njegovim nemoćnim besom.

I kao što je sada sedeo buljeći u krv u peharu, tako je i dan posle neuspelog seksualnog čina sedeo pred Mrtvozborcem i njegovom mašinom.

Mrtvozborac nije bio ništa posebno-oniži, proćelavi čovečuljak sa cvikerima. Nešto je beležio na papir pa unosio u računar, uobičajene podatke, visina, težina, da li ste bolovali od neke bolesti... godina rođenja molim ?

„Hiljadu osamdeset treća“, odgovorio je Lord. „Hiljadu osamde...“ čovečuljak je zastao. „Kako to mislite... hiljadu osamdeset treća?“

„Tako kako ti se kaže, crvu!“ Lord poseže bolesnom, modrom , ali tada još snažnom rukom za vrat čovečuljka. Unese mu se u lice, njegove oči su mu svrdlale kroz um, u čovečuljkovoj glavi oživeše drevne slike, vukovi koji jure kroz noć, šišmiši koji ispuštaju ljudske zvuke, glave osmanlija nabodene na kočeve u hiljadama u nizu, i grozni, jezivi cerek s tih mrtvih usana... a onda u trenu sve nestade. „Da da, naravno, kako vi kažete“ promuca čovečuljak. Unese podatke, Lord zareže palac i pusti da nekoliko kapi krvi padne u Mrtvozborečevu mašinu. Nekoliko sekundi je vtrložilo, a onda mašina izbaci podatke.

Mrtvozborec prebledi. I Lord-prebledi. Mašina nikad nije grešila.

„Umrećete jer konzumirate krv zaraženu ebolom.“

Lord zaurla, glasom drevnog karpatskog vuka, i peharnik zavitla Dezmondu pravo u glavu. Dezmond posrnu od udarca, sav obliven i sopstvenom i krvlju iz pehara, a Lord svu preostalu snagu unese u skok... i očas se nađe na Dezmondu, zubi mu presekoše slugine

vratne žile, i oseti navalu strasti dok je pio toplu krv žrtve koja se još koprerala... odavno nije lovio ljudska bića... sada tek shvati koliko mu je zadovoljstvo Dezmond uskratio i koliko je bio slep i previše komforan što se odrekao lova...

Ali snaga je isticala iz njega. Groznica se vratila nakon svega nekoliko minuta, ponovo je sav goreo i krvario, i...

Zaspao je mračnim, bolesnim snom. Jezdio je u snu dalekim, rod-nim Karpatima, ali i oni su bili izmenjeni— bolesni. Vukovi su cvile-li kao psi, i kopali nogama u mestu, poput konja. Snega nije bilo ni na najvišim vrhuncima, nenormalna toplota topila je puteve, drveće, sve se raspadalo i trulilo. Nestali su i njegovi verni šišmiši—umesto njih vrebala su neka stvorenja ogromnih, užarenih očiju. Zmije dugačke kao autobusi gmizale su poljima... majmuni su se prebacivali kroz drveće... majmuni?... gde se on to nalazi? To nije njegov dom, to nisu

Otvorio je oči. „Karpati?“

Ležao je na podu dvorca u drevnom engleskom zamku, trulio je, krvario, raspadao se... a pred njim je stajala Ejmi, ali to više nije bila

Ejmi krhkog, nežnog tela, koja je ćutke i uz pokoru primala bić, Ejmi je sada stajala nad njim visoka, gipkih, dugih, snažnih udova, njene oći blješćale su krvavim plamenom, o vratu joj se zakaćio majmun, na rukama je nosila golema stvorenja koja su lićila na šišmiše, a oko nje su gmizala bića od kojih mu je zastajao dah; crne mambe i afrićki kameni pitoni. Pokušao je nešto da kaže, ali izdao ga je glas, pokušao je da pruži ruke prema njoj, ali ni one ga više nisu slušale.

„Ne brini“ i glas joj je bio drugaćiji. Snažniji, puniji... zlokobniji. „Moji ljudi meću slugama su isključili kamere, otvorili su sve ulaze, rešili su stvari sa svima tebi... naklonjenima. Siroti mali Dezmond ti je bio istinski naklonjen... i davao ti je zdravu krv. Ja sam virus davno primila, ljubavi... i moj organizam ga je uspešno apsorbovao. Ali tvoj organizam nije bio u stanju da se izbori sa njim... svi oni ugrizi, sve one rane koje si mi pravio... sada znaš. Mekani ste... vi evropski vampiri. Zaslućujete smrt. Mlohavi ste i mlitavi. Ne lovite. Pijete krv iz bolnica, trgujete na berzi i nekrećninama, okrućujete se bogatstvom i raskoš. Više niste lovci, pretvorili ste se u parazite. Porazilo vas je vreme. Dolazi naše vreme. Dovešću Afriku ovde. Svima vama,

crkavaće ceo vaš pogani kontinent, od Bosfora do Aberdina, skapaćete, plivaćete u krvi , molićete se vašem usranom Bogu, da vas ponovo nagradi kugom, jer će vam kuga u odnosu na ebolu ličiti na jevandjelje.“

„A sada ljubavi“ njene oči bljesnuše, a ogromni, šiljati očnjaci se promoliše kroz usta... pogleda Lorda, ako se Lordom moglo nazvati stvorenje koje je skvrčeno u mukama cvilelo na podu „imamo još vremena, pre nego što skončaš.“

Za trenutak mu je otvorila prozor u svoj um, i u njemu je video da mu skida kaiševe kože. Ali ne bičem. Zubima.

Zaklopio je oči, dozivajući Karpate i Dezmonda.